

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200506
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8619200506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, 1 boulevard Haussmann, 750 09 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločnosti pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 568,21 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 15.12.2021, č. k. 5Csp/26/2019-135 takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 100 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 568,21 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.“

Vychádzal z ustanovení § 3 ods. 5 posledná veta a § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5Csp/9/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia (základné konanie) bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná proti žalovanému rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 5Csp/9/2016-31 zo dňa 19.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/68/2017-58 zo dňa 19.04.2018, ktoré sa stali právoplatnými dňa 22.6.2018. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa nielen pokúsil na úkor žalobkyne obohatiť, ale sa aj skutočne obohatil a žalobkyňa bola nútená požiadať súdnu moc o pomoc, na zjednanie nápravy. Intenzita porušenia spotrebiteľského práva je daná rozsudkom vydaným v základnom konaní a je vyjadrená povinnosťou žalovaného vydať bezdôvodné obohatenia v sume 568,21 eura. Suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor žalobkyne aj skutočne bezdôvodne obohatil, je

jediné objektívne a exaktné kritérium, a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Mal za to, že primeranosť sumy 568,21 eura je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu). V danom prípade išlo už o reálny vznik ujmy, keďže žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“). Súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), d) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie odignoroval povinnosť, ktorá mu bola uložená zo strany odvolacieho súdu, pričom vo veci konajúci súd v rámci nového rozhodnutia nekriticky a to doslovne prevzal argumentáciu žalobkyne uvedenú v jej vyjadrení zo dňa 03.12.2021, čím nie len že založil konanie vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale podľa mienky žalovaného aj narušil stav právnej istoty v legitímne, spravodlivé a nestranné rozhodnutie vo veci samej. Uviedol, že v tomto konaní sa domáha priznania nároku primeraného finančného zadosťučinenia z rovnakého dôvodu a to porušenia tých istých práv spotrebiteľa, ako tomu bolo v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 8Csp/44/2016. Žalovaný vo vzťahu k nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia namietal jeho duplicitné uplatnenie v tomto konaní, nakoľko žalobkyni už v minulosti boli primerané finančné zadosťučinenie titulom porušenia jeho práv Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.06.2008 priznané vo výške 799,41 eura. Žalovaný súčasne namietal výšku uplatneného nároku v kontexte už v minulosti priznaného nároku primeraného finančného zadosťučinenia ako aj s ohľadom na skutkové okolnosti nim prejednáwanej veci. Súd prvej inštancie sa však s týmito zásadnými námietkami žalovaného nijakým spôsobom nevysporiadal. Považoval za dôležité uviesť, že žalovaný priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 799,41 eura už žalobkyni zaplatil. Žalovaný uhradil žalobkyni odhladnuc od priznaného primeraného finančného zadosťučinenia rovnako aj bezdôvodné obohatenie vo výške 568,21 eura s prísl., z čoho v súhrne vyplýva, že žalovaný zaplatil žalobkyni plnenie v celkovej výške 1.420,08 eura. Žalobkyňa sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zhodnej s výškou bezdôvodného obohatenia, t. j. v sume 568,21 eura, ktoré jej avšak zo strany žalovaného už vydané bolo a to v nadväznosti na rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 5Csp/9/2016 zo dňa 19.05.2017. Žalobkyňa navyše v podanej žalobe žiadnym spôsobom neodôvodnila prečo žiada primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške bezdôvodného obohatenia, pričom pri uplatňovaní svojho nároku opomenula zobrať do úvahy nemateriálnu povahu tohto inštitútu. Pokiaľ má primerané finančné zadosťučinenie plniť okrem iného aj satisfakčnú funkciu, malo by byť podľa mienky žalovaného aj jeho vyčíslenie založené na určitej satisfakcii, pričom však za satisfakciu nemožno rozumne považovať uplatňovanie takej peňažnej čiastky, ktorá zodpovedá nároku bezdôvodnému obohateniu, ktoré už bolo žalobkyni vydané spolu so všetkými nákladmi, ktoré žalobkyni vznikli v súvislosti s jeho uplatnením. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok sudu prvej inštancie zrušil a žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu. Zároveň navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému náhradu trov konania.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia podľa jej názoru spĺňa a preto ho považuje za dostatočne odôvodnený. V napadnutom rozsudku sa súd jednoznačne vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza podstatné prednesy a návrhy strán, aké dôkazy v konaní vykonal za účelom zistenia skutkového stavu, ako aj zákonné ustanovenia, z ktorých vychádzal pri právnom posúdení sporu. V napadnutom rozsudku súd prihliadal na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany oboch strán sporu, pričom svoje rozhodnutie logicky a vecne podrobne odôvodnil. Samotná skutočnosť, že právne závery učinené v rozhodnutí súdu nekorešponujú predstavám strany sporu ešte nemôže založiť arbitrárnosť a objektívnu nepresvedčivosť rozsudku (že rozsudok neúspešný

stranu často subjektívne nepresvedčí je pritom celkom pochopiteľné). Podľa názoru žalovaného jej žiaden nárok na PFZ nevznikol. Jedná sa o notorickú námietku žalovaného, preto vo vzťahu k nej opätovne poukázala na žalobu a vyjadrenie zo dňa 03.12.2021. Primerané finančné zadostučinenie v tomto konaní v sume 568,21 eura vyplýva zo základného konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5Csp/9/2016 a Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22Co/68/2017, v ktorom bola úspešná. K posudzovaniu výšky primeraného finančného zadostučinenia poukázala na zásadné uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/53/2016, zo dňa 04.10.2016, resp. na uznesenie sp. zn. 23Co/42/2019, zo dňa 29.01.2020. Poukázala na to, už beztak ujma, ktorá jej konaním a odmietavým postojom žalovaného vznikla nie je len v akademickvej rovine, pretože jeho postupom bol narušený nielen jej bežný život – starobnej dôchodkyne, ale dlhodobým čakaním za svojim finančným nárokom, bol znížený rodinný rozpočet a životná úroveň, preto prípadné priznanie PFZ odvolacím súdom iba v symbolickej výške nebude naplňovať princíp primeranosti, spravodlivosti a funkcií tohto inštitútu. S poukazom na uvedené argumenty navrhla rozsudok súdu prvej inštalacie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne žalovaný opätovne akcentoval na to, že súd prvej inštalacie sa navyše žiadnym spôsobom ani nevysporiadal s názorom odvolacieho súdu, ktorý tento vyslovil v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/145/2019 zo dňa 27.05.2020 a ktorým bol súd prvej inštalacie pri novom rozhodnutí viazaný. Odvolací súd zaviazal súd prvej inštalacie povinnosťou v ďalšom konaní zaoberať sa výškou primeraného finančného zadostučinenia s ohľadom na výsledok odvolacieho konania voči rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 8Csp/44/2016 zo dňa 15.10.2019 tak, aby boli posúdené a zohľadnené konkrétne skutkové okolnosti tohto prípadu a prípadu vo veci 8Csp/44/2016. Súd prvej inštalacie nové rozhodnutie odôvodní tak, aby spĺňalo náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Aj napriek tejto mu uloženej povinnosti, sa súd prvej inštalacie vyššie uvedenými skutočnosťami a skutkovými okolnosťami nezaoberal a v žiadnom ohľade nevysporiadal. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že rýdze prevzatie argumentácie žalobcu samo o sebe nepredstavuje arbitrárnosť a nesprávnosť rozhodnutia, tak s týmto sa rozumne nemožno stotožniť. Pokiaľ súd prvej inštalacie odignoroval povinnosť mu uloženú odvolacím súdom zaťažil tak konanie a rozhodnutie vadou a porušil tým právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Na tomto mieste poukázal aj na relatívne aktuálne rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8CoCsp/13/2021 zo dňa 31.01.2022.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že je ho potrebné zmeniť.

V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

„Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

V prejednávanej veci žalobkyňa odvodzovala svoju žalobu voči žalovanému o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia 568,21 eura s príslušenstvom od úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v konaní Okresného súdu Svidník pod sp. zn. 5Csp/9/2016, o vydanie bezdôvodného obohatenia 568,21 eura s prísl.

Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Svidník, č. k. 5Csp/9/2016-31 zo dňa 19.05.2017 v spojení rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 22Co/68/2017-58 zo dňa 19.04.2018, v ktorom súd v plnom rozsahu vyhovel jej žalobe a zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 568,21 eura s príslušenstvom, ako rozdielu medzi istinou bezúročného a bezpoplatkového úveru a uhradenou sumou so strany žalobkyne. Okresný súd Svidník v konaní sp. zn. 5Csp/9/2016 vychádzal z rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 7C/277/2014-100 zo dňa 17.3.2016, v ktorom žalovaný v postavení žalobcu si uplatnil voči žalobkyni v postavení žalovanej pohľadávku vo výške 799,41 eura. V konaní sp. zn. 7C/277/2014 Okresný súd Svidník skúmal, či úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľom má všetky esenciálne náležitosti vyžadované v ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úverov a dospel k záveru, že zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ďalej neobsahuje konečnú splatnosť úveru, a preto s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa potvrdenia o odfinancovaní zo dňa 07.04.2015 žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.991,64 eura. Podľa potvrdenia o prijatých splátkach zo dňa 07.04.2015 žalovaná doposiaľ zaplatila žalobcovi sumu 2.559,85 eura, teda viac ako získala, preto Okresný súd Svidník žalobu rozsudkom č. k. 7C/277/2014-100 zo dňa 17.3.2016, ako nedôvodnú zamietol. Nepochybne v tomto prípade išlo o závažné porušenie práv spotrebiteľa.

Odvolací súd uvádza, že právoplatným ukončením konania vo veci 5Csp/9/2016 Okresného súdu Svidník bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenie práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky

a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

Výška primeraného finančného zadosťučinenia nemusí byť v každom jednom prípade totožná s výškou bezdôvodného obohatenia. Takýto názor by neumožnil zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej - ktorej veci, čo by viedlo k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“ Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na možnú hroziacu škodu v materiálnej sfére žalobkyne, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017)

Podľa názoru odvolacieho súdu pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na už priznané primerané finančné zadosťučinenie v konaní 8Csp/44/2016 vo výške 799,41 eura, ktoré bolo potvrdené rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 5CoCsp/17/2020 zo dňa 13.10.2020. Odvolací súd je toho názoru, že bezdôvodné obohatenie vo výške 568,21 eura vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi má základ v porušení spotrebiteľského práva spočívajúcom v neuvedení obligátnych náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa odzrkadlil v plnom úspechu žalobkyne v konaní sp. zn. 8Csp/44/2016. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak sa stalo aj v prejednávanej veci. Odvolací súd má za to, že suma 100 eur s poukazom na konkrétnosti súdnej veci v spojení už s priznanou sumou 799,41 eura z tej istej spotrebiteľskej zmluvy, nielen plne zodpovedá ochrane spotrebiteľky, ale má dostatočnú sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný nedopúšťal recidívy.

Odvolací súd preto v zmysle vyššie uvedeného napadnutý rozsudok v časti priznanej istiny čo do sumy 568,21 eura zmenil tak, že priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k žalovanému vo výške 100 eur (§ 388 CSP) a vo zvyšnej vyhovujúcej časti prisúdenej istiny žalobu zamietol.

O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku na základe úvahy súdu. Žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto z jeho procesného úkonu závisela, výlučne od úvahy súdu. Žalobkyňa bola úspešná čo sa týka základu nároku na jeho priznanie a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).